

Universitätsbibliothek Paderborn

Res Gestae Illvstrissimo-||rvm Martyrvm, Con-||fessorvm Atqve Sancta-||rvm Virginvm ...

Eorvm Praecipve, Qvae Per|| R. P. L. Surium sex Tomis compraehensae
sunt:|| et nunc restrictis verborum ambagibus ... ad ... D.|| Caesaris
Baronii Chronologiam|| digestae ac in quatuor Tomos distributae

Lippeloo, Zacharias

Coloniae, 1595

VD16 ZV 18288

interitibus
bus te laudat
ei paratam
um morte
ad illum
asset.
mam effu
m apparet
uam oportet
magnificam
it. Quo die
sunt, fecer
sancti con
e quam rem
ficauit. Sa
rachio bla
est, tot
cuncta re
est in Pa
a facies &
muerat, v
ccedebat
nium me
erat in ar
liu somn
ream qui
prae sule
e suam ad
i praefide
d calamit
uiercula
am cerere
vt se sancti

is inuaret, maximè precata est. Acceperat à fratre
no Antonini tunicam quæ illi post mortem beati
ri obtigerat. Hanc ad carnem induens, fide mira
liter incallescens tota nocte gestauit: precibus in
nim & gemitibus diuinam opem implorans. Vbi
luxit non modò facies detumuerat, sed membris
enibus ac neruis tantus vigor redierat, vt quæ an
tore stare nec iacere poterat, ad flumen, lotura lin
u integra valetudine curreret.
Florentiæ in monasterio. D. Lucia, vbi sub signis
Dominici nobilis virginū cœtus militabat, vir
Charitas, Guidonis Tholosani filia, toto sexen
pœtracta, adeò vt os genibus iungeretur, frustra
medicorū artes & remedia experta fuerat: quæ sa
lis desiderio ardens cum in Antonino magnam
tem collocasset, vt is à Deo opetrā sibi sanita tem
conerret, nocte quadam diuinis in cubiculo medi
conibus intentā, ab eodem quod desiderabat, ob
tere meruit. Sed nè vastum mare miraculorum
us ingrediā calamum reprimō. Quomodo enim
bendorum miraculorum, finis esse posset, qui à
paradis miraculis nūquā abstinuit; adeo vt sole
modam prodigiorum terras illustrare videatur.

INVENTIONE S. CRVCIS. EX HI
storia Ecclesiastica Zozomeni lib. 11. cap. 1. Cui So
crates lib. 1. cap. 13. Theodoretus lib. 1. cap. 18. & Ruf.
lib. 10. cap. 7. & 8.

Niceno Concilio feliciter ad exitū perducto, 3. Maij.
Imperator cum Ecclesiam vniuersam in do
ctrina fidei consentientem videret, mirificè
salaratus, vt pro Episcoporum cōcordia, pro se,
pro liberis, pro imperio denique, Deo gratias age
re, templum Hierosolymis, circiter locū qui Cal
uarie

Ec. 3. uarie

S. Helena in-
uisit Hiero-
solyamā reli-
gionis ergō.

Templū Ve-
neris in lo-
cū Galuarie.

Tres cruces
inuenta.

uariæ dicitur, ad honorem Dei illustrandum, ad
care instituit. Per idem ferè tempus Helena Impe-
ratoris mater Hierosolymam cum precandi, cum
sancta illa loca visendi amore & pietatis studio
religionis Christianæ amore & pietatis studio
xime incensa erat, operæ precium sibi factura
est, si venerandę Crucis lignum inuenire posset.
terese enim Gentiles, qui omnibus opibus virtutibus
Ecclesiam persecuti fuerant locum illum, qui Chri-
sti pro nobis in Crucem acti supplicio & sepulchro
celebris est, ingenti aceruo obruerant, & quod
hu nefas est, Veneris sanum eodem in loco extra-
bant, & simulacrum impuræ meretricis ad eum
nem erexerant, vt qui Christum eo in loco adora-
tus veniret, ipsam Venerem colere videretur.
modo Christiane religionis cultū omnino tollere
proque eo nefandam superstitionem confirmare.
At verò tandem locus erutus est, & error
stabiliendo tant operè laboratum fuerat, man-
deprehensus, iudicio, vti quidam memorant.
bræ cuiusdam Orientem versùs habitantis, quæ
ro quodam scripto admonitus, locum commone-
uit: sed quæ verior est opinio, monstratio
Opt. Max. qui signis quibusdā & somnijs hunc
ad loci memoriam excitauit. Itaque vt primus
cus ille Imperatoris mandato fuit per purgatum
profundo quadā in parte illius antrum, vnde Chri-
stus resurrexit, emerfit: in altera autem parte
dem loci tres inuenta sunt cruces, & aliud lignum
separatum quod tabulæ gessit similitudine
& literis non Hebraicis solum, verum etiam
& Latinis inscriptum, IESVS NAZARENVS
IVDAEORVM. Ceterū adhuc perdifficile erat
cem Dñi à reliquis duabus, quòd inscriptio

...sa esset, inrensere: Accedebat præterea q
 ...lle Cruces ita promiscue proiectæ erât, vt nul
 ...odo lignû Dominicæ Crucis se proderet. Qua
 ...um hac de causa adhuc ignotû esset, & diuinio
 ...odam, quàm q̄ sit in humana positû potestate,
 ...et indicio, eiu modi quiddam accidisse cõstat.
 ...obilis quædam mulier Hierosolymis in mor
 ...grauissimum, eumq̄ue planè insanabilem for
 ...derat: ad quam in lecto decumbentem Maca
 ...piscopus Hierosolymorum sibi Imperatoris
 ...re & alijs, quos ipse circum se habebat, assum
 ...venit: atque vt primùm precatus est, dederatq̄
 ...cibus istud signum, nimirum eam esse Do
 ...m Crucem, quæ mulieri adhibita, morbo illam
 ...erret: singulas cruces allatas mulieri admouit.
 ...am quibus illarû appositis, factum quidem ine
 ... & planè ridiculum visum est: quippè mors
 ...ominus mulierem iam iam erat occupatura.
 ...simul vt tertia itidem fuit adhibita, derepentè
 ...oculos & collectis viribus, extemplò è cu
 ...ana exiijt. Fertur item, mortuum Crucis vir
 ...simili ratione ad vitam reuocatum. Huius au
 ...Crucis salutaris iam tantum inuentæ maxima
 ...adhuc etiam Hierosolymis in capsâ argentea
 ...ditur: reliqua verò ab Imperatrice ad filium
 ...antinum deportata est. Quod ad clauos atti
 ...quibus corpus Christi confixum erat, memorât
 ...Helena quoque inuêtos & Imperatori transf
 ...ex quorû altero galeam, ex altero fœnos fi
 ...precepit, vt scriptum est à Zacharia Propheta,
 ...quo prædictû, quod in tempore isto, illud quod
 ...strenum equi (his enim ferè verbis vtitur Pro
 ...) sanctum esset Domino Omnipotenti.
 ...ita quidem vt olim præcognita à sanctis Pro

Macarius E
 piscop⁹ Hie
 rosolym.

Crux Domi
 ni sanat fe
 minam mo
 ribundam,
 iteq̄ue mor
 tuum.

Zach. 14.

UNIVERSITÄTS-
 BIBLIOTHEK
 PADERBORN

440 DE INVENTIONE S. CRUCIS
pheris prauisæque fuere, sic postea factis plane
mirabilibus tum confirmata, cum Deo temper
sum est eiusmodi rebus opportunum. Neque ce
tantoperè mirandum, præsertim cum ipsi Gen
ingenuè fateantur hoc esse Sibyllæ carmen:

**Carmen Si-
byllæ de Cru-
ce Christi.**

S. Paulinus.

**S. Cyrillus
Cath. 10.**

O lignum felix in quo Deus ipse pependit.
Illud enim ita esse, nemo, etiamsi acri studio con-
pugnare voluerit, pernegabit. Quare & ligni
cis & eius veneratio à Sibylla præsignificata est.
statatur S. Paulinus stupendum plane ac perenni-
raculum de ligno S. Crucis toti orbi notissimam
nam cum vndique è remotissimis etiam regionibus
Hierosolymam religionis ergò Christiani con-
re. cõsueuissent acciperentque de ligno Cruci-
ticularum, illud, diuina quadam virtute operac-
lam sentiebat ex diminutione iacturam. Sed
etiam Cyrillus affirmat totum terrarum orbem
gno S. Crucis Hierosolymis accepto esse locum
tum. Erat autem custodia Crucis demandata
ex sanctioribus cleri Hierosolymitani, que præ-
tis tempore ex adytis templi populo adoranda
ducebatur.

Porro illud hic obseruandum est, Græcorum
etiam de S. Cruce celebrare consueuisse solen-
tem ad 16 Kal. Iunij, qua recolitur memoria
randæ illius apparitionis Crucis signi supra Hiero-
solymam meridie factæ; cuius rei gestæ huiusmodi
S. Cyrillus tunc eiusdem ecclesiæ Episcopus
describit post catecheses.

ILLVSTRE MARTYRIVM ALEXANDRI
PAPAE & EUGENII atq; THEODULI PRESBYTERI
ITEM QUIRINI & ALIORVM. ex eo quod opus
pud Sarnum extat. Passus est Alexander anno

132. Hadriani Imp. 13. cum sedisset annos 10, men-
ses 5 & dies 20.

Alexander aetate quidem iuuenis, sed fide
 nus & sanctitate incomparabilis, qui quin-
 to loco à B. Petro Romanæ vrbis Cathedrâ
 annuit, magnam Senatorum partem conuertit ad
 Dominum, ipsumq; vrbis Præfectum Hermen cum
 ore, sorore, & liberis lumine fidei illustravit
 que omnes cum 1250. seruis eorumque coniugi-
 & filijs à veteris vitæ delictis sacro fonte expia-
 Quæ mox ad Hadrianû vt perlata sunt, is con-
 misso è Seleucia Aureliano vtriusque mili-
 Comite Christianos omnes crudeli internecio-
 deleri iussit. Qui vrbē ingressus inuidiosis pro-
 torum Põtificum criminationibus inflammatus
 præfectum in vincula cõijci Alexandrum,
 verum carcerem abduci iussit. Cùm autem Hermes
 Quirinum tribunum in vinculis haberetur,
 Hermes Hermetis æquanimitem admiratus: Ec-
 quit, ratio, vir illustris, te ad hæc vincula, ab-
 honore, suscipienda adigit? Cui Hermes:
 ego, inquit, honorem omnē prorsus à me ab-
 sed potius mutavi, vtpotē qui pro terreno
 tem expecto. Cui rursus Quirinus: Equidem
 mirari nequeo te virum prudētem eò demen-
 esse deuolutum, vt credas te extra hanc vi-
 non dico honores sed aliquid omninò adeptu-
 humana corpora vsque adeo in puluerē
 vt ne ossa quidem post breue tempus su-
 Tum Hermes: Et ego ante hos annos nihil à
 hac expectandum credebam, sed iam pridem
 Alexandro Episcopo aliter edoctus indubitata
 meo honorem in alium à Deo finem creatum
 quam vt pecudum instar fœdis se libidinibus

3. Maij.

Hermes Præ-
fectus vrbis
credit cum
alijs multis

in libro A
m...
...
...
...
...

Ee 5 in hac

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

in hac vita non dico oblectet, sed contamine. Quirinus, audito solo Alexandri nomine, Prefectus rogare & obsecrare institit, ne se in pestem incirculos positam tanto mentis furore præcipit daret. Alexandrum enim esse hominem scelestum & quæ propter maleficia flammis exurendus esset. Hermete autem in sententia perseverante & Alexandrum multis iustitiæ & prudentiæ laudibus extollente tandem ait Quirinus: Profectò si is est Alexander quem tu mihi prædicas, & te, & se pariter ex hoc punitate liberet: & tum demum vera te dicere dam. Et iam quidem triplicia utriusque vincula ciam, nunciaboque Alexandro, si quidem Deo virtute quem colit ad te peruenire potest, ego quoque vestre religioni accedam: sin minus poenitentem suo maleficio dignas profinùs pender.

Cumque abiens Quirinus hæc Alexandro præfasset sanctus Pontifex protinus in genua prostratus arduas Christo preces obtulit, ut Quirinus sempiternis tenebris ad veritatis suæ lumen transferre dignaretur. Ecce autem illo in vota precibus incumbenti afficit protinus Dei Angelus admirabili splendore coruscans qui aperto ostio Alexandrum ad Hermetem gaudentem perduxit. Non multo post eò adueniens Quirinus cum utrumque exterritis vultibus simul orantes inueniret terrore correptus stupuit. Tandem resumpto non nihil animo, inquit, hoc artibus magicis effectum est. Hermes animo in Christi amorem fidemque sincerè inflammato: Itane, inquit, tu magicis artibus tribuis, quòd Omnipotentis Dei virtute mirabiliter gestum est? Sed ut clariùs cognoscas, & Quirinus quanta Deus noster virtute polleat, quantaque viros vobis libentes

Angelus S.
Alexandrum
è carcere e-
ducit ad z-
des Quirini.

Hermes
rino mir-
enlū narcau.

es quæ in me beneficia contulit, explicare. Cùm v-
 mis mihi esset filius nimio languore oppressus
 periculis vt extremum vitæ periculum ei immine-
 re abijt cum vxore in Capitolium dijs sacrificatu-
 me quò vitam ei obtinere possem. Sed postquam
 scidui in sacrificijs offerendis muneribusque Pon-
 tificibus largiendis sudatum esset, filius nihilominus
 ratur cum morte mutauit. Aderat nutrix lumini-
 orbata, quæ magno animi dolore victa & me &
 pagem increpuit, asserens: si sumpta in Christum
 ad limina S. Petri cum perduxissem, certo cer-
 tissimum à mortis periculo præseruasset. At ego
 nutricis verba, stolidam planè vt existimabam,
 correptus mulierculæ respondi: Tu cæcitate
 misera ab ea calamitate te liberare nequis: &
 pacto tu filio meo sanitatè & vitâ promittere
 s? Tu vade & prius per tuum illū Alexandrum
 amibus tuis cōsulito, & tum demum credā eum
 modò opis filio meo exhibere potuisse. Vix hæc
 eram cū illa horâ circa tertiâ abiit, & hora
 sexta ad me sana reuersa est; imponensque hu-
 mili cadauer ad pedes Alexandri illud proiecit
 vt tam admirabile Christi beneficiū potiùs in
 meū, restituta ei vita, cōferre dignaretur, mi-
 ra cæcitate in se redeunte. At Alexander: Sic, in-
 hic Christus excitabit, vt semel tibi reformata
 uerat lumina. Cumq; facta oratione extinctū
 vitâ reuocasset eū mihi incolumè restituit.
 ego cū viderè an diutiùs obstinata mète tãta
 Dei resistere poterã? An non crederem eum
 virtutè potestatè habere qui mortuos viuifi-
 cas, & quos vita spoliat? Certè credidi Christo, eiq;
 quam cōsecraui, & in his etiam vinculis, illius
 libenter susceptis, exulto, neque perituri ho-
 minis

Filius Præse-
cti mortuus
excitatur.

minis offensionem reformido, certo sciens semper
terna mihi bona in caelis constituta esse, cum pro
pro Christi nomine hic in terris supplicia subiret.

His auditis Quirinus: Est, inquit, mihi filiam
viro tradere cupio, forma quidem eleganti sed
ma in collo deformata, quam si sanare potestis
vobiscum Christum confitebor. Cui Alexander
Eam, inquit, in carcerem ad me adducito, eique
vincula ferrea quae collum meum circumdant
ponito & manē saluam eam inuenies. Abi
festinus: nam is idem qui me huc adduxit, eo
cet, prius quam tu ad carcerem venias. His diebus

Angelus re-
ducit Alexan-
dram in car-
cerem.

gressus Quirinus ad filiam abiit: Alexander
duce angelo ad carcerem reuersus, custodibus
ad portam vigiles excubabant nihil sentiens
vincula resumpsit. Mox adueniens Quirinus
toque ostio ad pedes Pontificis, proci-
am suam sanādam obtulit. Tu m Alexander
inquit, perquire num inter vincōs tuos quib-
sit qui pro Christi nomine patiatur eūque car-
nore ad me adducito. Mox Quirinus Euetium
odulūque presbyteros adduxit, quibus visita-
ctus vehementer gausus vincula sua Balbina
namque filiae nomen erat) imposuit & ab omni
formitate colli, dicto citius, liberauit.

Eo miraculo motus Quirinus carcerem
& Alexandro liberam abeundi facultatem dedit.

At Alexander: Non hoc, inquit, sed aliud
beneficium exhiberi volo. Vincōs omnes
ducito, eosque, vt Christo nomina dēt, hortare.

Quirinus clara voce: Quisquis veram
Christi religionem amplecti voluerit, baptizatus

libertate donabitur. Accurrerunt proci-
ad Alexandrum, qui eis Christum annūciat.

Captiui e-
credunt in
Christu n.

lamine fidei omnes illustravit: vt nulla iam pro Christi nomine supplicia recusarent. Exultabant omnes, grauissimo dæmonis iugo à ceruicibus excusso, in Christi benignitate: prorsus vt carcer ipse ecclesiam mutatus videretur.

Hæc protinus ad aures delata sunt Aureliani qui amore correptus Quirinum constanter Christum confitentem in euleo torqueri iussit. Cumque nulli Aureliani iniurijs, nullis tormentis cederet, tyrannus amputatis manibus pedibusque capite eum, & corpus canibus proijci iussit: quod à Christiano raptum, humatum est via Appia in cœmitem-
torreati.

Balbina autem eius Balbina in virginitatis proposito perseverans, frequenter beati Alexandri vinculo cum pietatis ardore exosculabatur. Quo amore indignum reputans Alexander eam horrebat vt desisteret, magisque ea vincula quæ Apostolorum principem Petrum constrinxerant exquisita, tamq̃ illis honorem deferret. Balbina his autem multo studio ac desiderio ea quæsiuit: ijsque tantam inuentis tanta lætitia exultauit vt se à gratiam actione Domino referenda die noctuq; con-
tra non posset. Tradidit ea postea Theodorę fo-
re religiofissimæ, S. Hermetis sorõri, cuius de-
bit ab Aureliano corpus illa collegerat & via
veteri non longè ab vrbe Roma s̃ Kal. Se-
pember sepeliera.

Idem tempore ira percitus Aurelianus missis
in carceribus omnes in carcere Christianos iam recens
in carceribus peccatorum sacro laticè expiatis, alli-
gato collo saxi, marinis fluctibus submergi iussit.

Quam ijs Christi virgo Balbina quæ gloriosum
triumphum glorificans Deum cosequi me-
ruit.

Quirinus
torquetur.

plectitur
capite.

Vincula S.
Petri à Bal-
bina inueni-
ta.

Christiani
multi in ma-
re merguntur.

rui. Vnus restabat Alexander cum duobus egregie pietate presbyteris Euentio & Theodulo. Is in medium productus cum ab Aureliano Christianæ fidei rationem, quam ita mordicus omocantur, reddere iussus esset respondit: Sanctum de re canibus à Christo prohibemur. Ea responsio grauius lacessit iudex: Quid, inquit, num ego nis sum? Certè, inquit Alexander, etiam canis est rior. Post has autem aliasque varias disceptationes vltro citroque habitas tandem Aurelianus furibundus excandescens in eculeum eum leuari, vngulis percussari, & lampidibus latera eius aduri iussit. Cui carnifices in supplicijs inferendis persisteret, sanctus nullam omnino vocem vel gemitum emittens admirans iudex, tam alti silentij causam quaerens. Cui Pontifex: Orationis, inquit, tempore homo Deo loquitur. Rursus Aurelianus: Capiat tempus aliqua vel ætatis saltem tuæ miseratio quæ non nondum 30 excedens pulcherrimum iuuentutis ætatem cæco furore perdere festinas. Imò, inquit Alexander, vtinam tu animam non perderes. Per hoc autem in eculeo Alexandro, misit ad Aurelianus vxor eius Seuerina, vt virum iustum misisset: ni mallet & ipse mala morte perire, & cruciandam relinquere.

S. Alexander dixit cruciatur.

Et nuncio sinistra tactus suspicione iudex Alexandrum valde charum haberet, ægre per depositum tamen ex eculeo miris aliquantulum habuit. Eo autem soluto immanis tyrannus iussit Euentium, quem ante omnia de nomine, tempore quo Christo nomen dedisset, percunctari. Et Euentius forti virilique animo: Equidem, inquit, tuis, inquit, vocor: Christiana autem sacra nomen nos septuaginta suscepi, vndecimo ætatis

Euentius gradus.

præatus, vicesimo verò ad presbyterij honorem insignis promotus sum. Secundum annum in carcerem ago, ætatem vniuersam annum octogesimum septimam his vinculis & certamine tali quo nūquam mihi in hac vita gratius, nunquam iucundius quidquam accidit. Cui iudex: Consule quæso senectuti & abiurato Christo nobis adhære vt locum & honores inter primos cōsequaris. Respondit Euentus: O te miserum & amentem, nunquam te mortalem esse recordaberis? Tu potius Christo Dei fide adhære vt illius misericordiam consequaris.

Tum Aurelianus, amoto Euentio; Et tu, inquit, Theodule, pari furore iussa nostra pro nihilo ducis? **Theodulus.**

Theodulus: Imo, inquit, te ipsum pendo nihili, non Sanctos Dei varijs afficis supplicijs. Aurelianus vero martyris responso in rabiem conuersus præcepit accendi furnum, & Alexandrum cum Euentio ad dorsum pariter colligatos in ardentem coniungere.

Alexāder & Euentius mittuntur in furnum. Theodulum verò ad furnum sisti vt frangere cruciatu in dæmonum sacrificia cōsentiret. Porro Alexander eum inclamans: Frater, inquit, Theodule, festinans veni huc & esto nobiscum.

Nam quartus ille, qui inter tres Hebræos pueros apparuit, etiam nobis adest. Exiliens ergo in carcerem Theodulus illud Psalmistæ cecinit: **Psalm. 16.**

Ignem examinasti, & non est inuenta in nobis iniquitas. Tum Aurelianus dolore pariter & furore tabescens Euentium & Theodulum capite plecti iussit. **Occiduntur.**

Alexandrum verò per tota membra creberrimis rotis confodi donec spiritum exhalaret. Cumq; in carcerem defunctis iam martyribus tanquam visitare conuularet, repente vox de cælo ad eum facta, inquit, his, quibus tu insultas paradysus expectus est, tibi verò tartarus. His auditis Aurelianus

lianus

lianus

lianus

lianus

lianus

lianus

lianus

lianus

lianus

lianus

lianus

lianus

lianus

lianus tremore correptus ad Seuerinam vxore
am cōfugit, eamque obnixè vt precibus suis omni
potentem Deum placare & constituta sibi tormen
ta auertere dignaretur, rogauit: Nam, dicebat,
quo hæc vox auribus meis insonuit cōtus intrem
& in febres incidi. Seuerina autem, vt erat præ
ti pietate foemina: Ego verò, respōdit, abibo. Quo
stique martyres meis ipsa manibus sepeliām: ne o
dem clades in me defæuiat. Itaque abiens sepe
ab vrbe milliario, via Numentana Alexandrum
Euentium in monumēto prædij sui condidit: in
odulum verò alibi sepeliuit. Indè domum fessis

Aurelianus
male petir.

Aureliānum alienata prorsus mente febribus
ancem & mala omnia sibi imputantem inuenit.
autem, marito ijs in supplicijs rādem defūdo.
licio se induens ad sanctorum limina abiens de
eorum certamina laudibus celebrauit: donec
Oriente S. Sixtus Episcopus venisset: qui ad
petitionem, relicto ibidē sacerdote sacro
Missæ sacrificium omni die offerri constituit.

MARTYRIVM SS. ALEXANDRI
Antonina virginis. ex eo quod est apud Metap.

3. Maij.

CVM esset temporibus illis ingens perfectio
inter alios oblata est Festo Præfidi hominū
mnis misericordiæ experti, virgo quædam
forma, tum pietate inprimis insigni Antonina
mine: quæ in perferendis pro pietate certaminibus
admirandam fortitudinis & constantiæ signifi
onem dedit. Nam Festus vt eam in suam de
am perperelleret & donis muneribusq; ampliss
& minis horribilibus expugnare conabatur. At
go eius non modò munerā reiecit, minasque
tempfit, sed etiam constanter deos eius dæmones

Quo verbo commotus Præses primò maxil-
 laribus alapis cædi, deinde in carcerem à quatuor
 militibus abduci iussit. Illa autem læto animò &
 læto vultu in carcerem abiit, ac statim positis hu-
 moribus nocte & die precibus Deum sibi in au-
 diam poposcit. Cùm verò tres dies in eo pietatis
 obsequio constanter exegisset; repente horribili de ce-
 lorum claustra ipsius carceris perfracta sunt, &
 repentinè lumen obscuròs carceris angelos illustravit:
 quæque vox de cælo cibum potumque sumere
 iussit: ut inuictò animò cum tyranno altera
 nocte ingredi posset. Fecit illa ut cælitus mōnita erat,
 ut in somno tradidit.
 Insequenti luce Præses pro tribunali sedens eam
 interrogavit. Illa autem protinus adducta sublati-
 sime pietate in cælum oculis iterum Chri-
 sti invocavit: cumque Festum in tribunali suo
 presentem cerneret leniter subrisit. Tum Festus:
 inquit, tibi ridendi causa est? Cui virgo: Di-
 ce equidem: Prævideo istud tuum solum euer-
 sum, ideoque inanem tuam gloriã risi. Sensit
 Præses virginis contumeliã iussitque eam flagel-
 lari. Quæ iterum oculis ad cælum sublati-
 sime inquit, ago tibi Domine Deus meus, quòd
 me interam & peccatricem famulã tuam Sancto-
 rum honore dignatus sis.
 Cùm auditis Præses magis turbatus cùm se contu-
 mēti peti existimaret, iussit eam ad lupanar ab-
 duci, ubi omnium exposita libidini vexaretur. Sed
 angelus qui suorum curam paternã providētia gerit,
 angelum suum, quendam ex militibus annos na-
 ginta & viginti excitavit ut virgini in tantis pe-
 riculis cõstitutæ maturè opem ferret. Is in eam cel-
 lam quæ virgo erat, ingressus se ad eius pedes ab-
 iecit:

Antoninæ
maxillæ ca-
duntur.

Abit in car-
cerem.

Ridet Præses
dem & fla-
gellatur.

FF
iecit:

iecit: & quomodo per Angelum admonitus evan-
nisset exposuit. Dum hæc fierent repente lux super
vtrumque circumfulsit, & vox cælitus de iustis
tonina, quæ insidias suspicabatur, metum omni-
ademit. Tum Antonina induta militis chitonibus
vultu in terrâ demisso istinc egressa est, & tanquam
damna quædam è laqueis liberata corporis pas-
tionem enavit.

**Antonina
habitu mu-
tato exijt è
carcere.**

Præses verò cùm existimaret Alexandrû esse
iam libidinem suam cum ea explestet, missis
stim quatuor militibus eâ adduci iussit, ut quæ-
cunque posset ignominij afficeret. At militum
locum ingressi Alexandrum inuenirêt, percussu
eum apprehensum ad Præsidentem duxerunt.
vïso Præses maiore oppressus admiratione
inquit, quid sit. Tu nefariam illam à te vici-
myde tua contectam dimisisti, quam te vici-
cturum promisti. Sed meas nequaquam man-
fugies. Et conuersus ad milites iussit eum
& flagellis acriter verberari. Cùmque tor-
tigaretur, neque tamen vocem vllam, vrgere
quicquam Præsidente, ederet: ecce Antonina
mora forti virilique animo ad Præsidentem ven-
visa Festus mente sanè confusa ac perturbata
tibus, ut eam quæstionibus subijcerent, impe-
Ardebat enim scire Præses nùm ab Alexandro
nim passa esset. Cùmque multis eam cruci-
gerent ut quid cum Alexandro egisset, prode-
dem ait: Scelerate & crudelissime Præses, con-
tuæ crudelitatis neque libidinis participasti
nam Deus ipse, cui seruiamus, me sua misericordia
incorruptam serauit.

**Alexander
flagellatus.**

**Antonina
mora forti
virilique
animo ad
Præsidentem
venit.**

**Antonina
cruciat.**

Festus hoc responsum admiratus, cùm
ad eos, ut dijs sacrificarent, impellere posset

ram manus abscindi iussit. Illi verò, prolata sen-
 tentia, mox manus extendentes amputandas obtu-
 lerunt. Eo affecti supplicio cum generosi Christi
 milites eandem animi fortitudinem constantiamq;
 celebrarent, Festus in furorem rabiemque conuer-
 sus ingentem in quadam fouea pyram excitari ius-
 sit, in qua eam arida pice vehementer flagrantem mar-
 tyres conijci, ne vlla ipsorum memoria, ossis etiam
 cinerem redactis, deinceps extaret. Cumque hæc
 sententia ex animi sui sententia Festus perfecisset læ-
 tus quidem domum redijt, sed mox amissa loquen-
 di facultate, septem diebus continuis, iusto Dei iu-
 dicio, tantis cruciatibus vexatus est, vt eorum ma-
 gnam vindictam victus animam efflauerit. Quo sepulto,
 hæc Ecclesiæ restituta est.

Præciduntur
 martirum
 manus.

In igne con-
 ieiuntur.

Vltio diui-
 na in præsi-
 dem.

MARTYRIUM S. VIRGINIS ET MAR-
 tyris Pelagie Tarsensis. ex Metaphrasse.

Quò tempore Diocletianus Imperator Chri-
 sti Ecclesiam tyrannide vexabat, fuit Episco-
 pus quidam Clino nomine virtute & pieta-
 te præcipuis clarus, qui, vt Christi oues tyranni fu-
 re dispersas cõgregaret, aliasque e dæmonis fau-
 ore eriperet, atque ad ouile perduceret, admiran-
 di virtutis laborabat. Virtutis eius fama per to-
 tum Orientem celebrabatur. Iamque Tersum vr-
 bis Ciliciæ deuenerat, in qua mirabili pietatis
 splendore omnes impietatis tenebras ita dissipabat,
 vt Imperator maiore furore commotus eum ad ne-
 cessarios inquiri præciperet. Sed is diuina virtute ela-
 tus euaserat, ac tanta tamque eximia sanctitatis
 prædicia reliquerat, vt nihil eius nomine & fa-
 ma in ciuitate celebrius esset.

4. Maij.

Clino Epi-
 scopus egre-
 gius.

